

II.

Тая Врѣбница Севдалинъ и татко му имаха щастие. Малката крѣгла палатка бѣ натѣпкана съ зрители. До вечерята четири пѣти повториха представлението. Починаха само за обѣдъ. Цѣлия денъ въ ушитѣ на Севдалина бучеше глѣчка, смѣхъ, викове „браво“ и рѣжкоплѣскания. Вечерята той бѣ капналь отъ умора. Но щомъ дигнѣше завесата къмъ зрителитѣ и чуеше свирачитѣ, той си казваше: „Какъ се радва сега татко, че имаме хубава печалба!“ И той сѣщаше нови сили въ себе си.

Севдалинъ избѣрса изпотеното си чело и се приготви отново за излизане. Обтегна синьото си трико, скочи срѣдъ пѣсѣчния крѣгъ и се поклони на вси страни. После пипна спуснатото насрѣдъ вѣже и въ мигъ бѣше на повесената люлка. Той направи нѣколко сръчни премѣтаня и изведнажъ се хвѣрли върху широкото седло на Пони, когото яздачката бѣ довела въ срѣдата. Гръмнаха викове и рѣжкоплѣскания.

Сега идѣше редътъ на кончето и Катя, после Сандо съ куклитѣ и най-сетне — голѣмъ номеръ отъ цѣлата трупа. Когато се прибирше вѣтре, Сев-

далинъ чу зло рѣмжене и видѣ, на първия редъ до една премѣнена госпожа, голѣмо куче, което се зѣбѣше на кончето.

Севдалинъ облѣче бѣрзо зелената дрешка на кучето, метна червеното елече на маймуната и тури фесчето ѝ, па седна за минутка. Върху гърдитѣ на Мица, вкопчено за козината, висѣше малкото маймунче. Тя не се раздѣляше отъ него, дори когато трѣбваше да играе.

Въ редица по единъ тѣ излѣзоха, посрещнати съ смѣхъ и викове. Само кучето отъ първия редъ още по-силно зарѣмжа. Севдалинъ усѣти, че нѣщо недобро ще се случи.

Дойде редъ за живата картина. Подъ звуцитѣ на музиката Севдалинъ се метна пакъ на високата люлка. Изведнажъ долу се чу силенъ шумъ, лай и крѣсѣкъ. Севдалинъ погледна и се смрази: голѣмото зло куче бѣ прескочило оградата на игрището и бѣ се впуснало срещу маймуната. Тя отчаено пишѣше и бранѣше малкото, което се бѣ свило на гърдитѣ ѝ. Янъ се хвѣрли върху кучето, но то го метна встрани. Въ тоя мигъ малкиятъ господаръ на цирка разбра, че още една минута, и нито кученцето, нито маймуната биха останали